

KINH NGUYỆT ĐĂNG TAM-MUỘI QUYỂN 8

Này Đồng tử! Do đó Đại Bồ-tát vì muốn cầu Tam-muội này nên cần phải tu thiện căn, thực hành Pháp thí, hoặc Tài thí. Nhờ sự bố thí này, dùng bốn sự hồi hướng để hồi hướng.

Những gì là bốn?

1. Phương tiện thiện xảo của chư Phật quá khứ nên chứng đắc quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, con cũng nguyện được phương tiện quyền xảo ấy, dùng căn lành này hồi hướng quả Bồ-đề. Đó là sự hồi hướng thứ nhất.

2. Ở chỗ Thiện tri thức nghe nói về phương tiện thiện xảo như vậy nên thọ trì, đọc tụng rồi tu học theo. Nhờ phương tiện này khiến cho con được thành tựu Bồ-đề vô thượng. Con nguyện luôn luôn được gặp Thiện tri thức và dùng căn lành ấy để hồi hướng. Đó gọi là sự hồi hướng thứ hai.

3. Con nguyện tất cả của cải có được đều cùng thọ dụng với tất cả chúng sinh và dùng căn lành này để hồi hướng. Đó gọi là sự hồi hướng thứ ba.

4. Nguyện cho thân con trong lúc sinh ra bất cứ nơi đâu được tiền của, được Pháp bảo để nhiếp hộ, lợi ích tất cả chúng sinh, con nguyện thường được thân hình như vậy và dùng căn lành này để hồi hướng. Đó gọi là sự hồi hướng thứ tư.

Này Đồng tử! Vì bốn sự hồi hướng này nên đem tất cả căn lành để hồi hướng.

Lại nữa, này Đồng tử! Đại Bồ-tát vì cầu Tam-muội này, hoặc tại gia hay xuất gia, dùng tâm không đua nịnh quanh co, phụng sự người trì giới. Nếu ai hay trì Tam-muội này, hoặc xuất gia hay tại gia, nếu người ấy gặp kẻ bệnh khổ khốn đốn, thì đem máu thịt trong thân mình để làm cho họ hết khổ. Nếu có người thành tựu tín tâm tăng thượng, thì Bồ-tát dùng tâm bất động và tâm thanh tịnh để cấp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thí cho họ.

Này Đồng tử! Về thời quá khứ a-tăng-kỳ, vô lượng vô biên không thể xưng không thể lường số kiếp rộng lớn, chẳng thể nghĩ bàn, bấy giờ có một Đức Phật hiệu là Bất Khả Tư Nghì Nguyên Thắng Khởi Vương Phật Như Lai, Ứng Cúng Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Đức Phật Như Lai Ứng Chánh Biến Tri ấy, ngay ngày hôm đó thành bậc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đức Phật biến ra vô lượng vô biên ứng hóa thân Chư Phật mà thuyết pháp, khéo điều phục vô lượng chúng sinh, an trí họ nơi đạo A-la-hán vô lậu, cũng lại kiến lập vô lượng chúng sinh nơi quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, được không thoái chuyển. Bất Khả Tư Nghì Nguyên Thắng Khởi Vương Phật Như Lai ấy, ngay ngày hôm đó tuổi thọ đã tận, liền nhập Vô dư Niết-bàn. Chánh pháp trụ ở thế gian tám vạn bốn ngàn ức na-do-tha trăm ngàn năm.

Này Đồng tử! Đức Phật Bất Khả Tư Nghì Nguyên Thắng Khởi Vương ấy, sau khi chánh pháp diệt, vào thời mạt thế có vô lượng Tỳ-kheo chấp kiến. Các Tỳ-kheo ấy đối với các Tu-đa-la như vậy mà không ưa, không thích, không sinh lòng tin, phỉ báng, chê bai. Nếu có ai thọ trì được những kinh như vậy, liền bị các kẻ ác ấy bức náo nơi thân, buông lời chê trách, thậm chí còn bị giết chết. Các ác Tỳ-kheo ấy, vì tham đắm lợi dưỡng và sự cung kính cho nên giết chết hai vạn Tỳ-kheo thọ trì kinh này.

Này Đồng tử! Bấy giờ trong cõi Diêm-phù-đề này có một vị quốc vương tên là Trí Lực. Ông ta đã từng thọ trì chánh pháp, hộ trì chánh pháp, nguyện xưa thành tựu, đã từng ở chỗ các Đức Phật đời trước trông các căn lành.

Này Đồng tử! Thuở xưa ở trong Diêm-phù-đề này có một vị Pháp sư tên là Thật Ý, thọ trì kinh điển Tam-muội như vậy, đi vào cung vua làm bậc Thiện tri thức. Vì có lòng đại Bi nên hay cứu tế, lợi ích và thương xót chúng sinh. Vị vua ấy rất thích gặp Tỳ-kheo này để nghe lời pháp ngữ không bao giờ chán, nên đi đến chỗ Tỳ-kheo để phụng sự, thân cận và cúng dường, thưa hỏi thỉnh vấn những điều khó nghe, nói và vua có thể thọ trì, có thể trả lời khéo léo.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khi ấy, vị Tỳ-kheo này khéo hiểu ý nghĩa rộng rãi và tóm lược về tướng thu nhiếp oai nghi các hạnh thấy đều đầy đủ; khéo hay thông đạt về âm, giới, các nhập; khéo biết tất cả chúng sinh về sự hòa hợp, phân ly, ly rồi lại hợp; cũng biết oai nghi, các hạnh, tập tánh ưa thích của chúng sinh; khéo biết về căn lực, tinh tấn của chúng sinh; khéo biết tập tánh trí tuệ sai biệt; khéo biết sự tương ứng, bất tương ứng, ngôn ngữ thù đáp với nghĩa quyết định, biện tài thâm diệu; cũng hay khéo biết điều phục chúng sinh, mỉm cười trước khi nói, ai thấy cũng ưa thích, xa lìa sự rối rắm, trong lòng rộng rãi, an trụ nơi tâm đại Bi tương ứng với bốn Vô lượng tâm như vậy, tất cả dị luận không thể phá hoại.

Này Đồng tử! Bấy giờ vua Trí Lực có một người con gái tên là Trí Ý, tuổi mới mười sáu, nhan mạo tuyệt vời, hình sắc thù diệu, tư dung tròn đầy, chẳng thiếu thứ gì.

Vị Tỳ-kheo Thật Ý là Đạo sư của vua, khi ấy, tứ đại của Tỳ-kheo này không được điều hòa, trên đầu gổi chân mặt của Tỳ-kheo sinh một cái mụn đen nguy hiểm, khó trị cho lành, tất cả thầy thuốc đều bó tay. Khi ấy vua Trí Lực thấy vị Tỳ-kheo bị bệnh rất khôn khổ, sợ vị này bị chết nên khóc lóc rơi lệ. Các cung phi, hoàng hậu và tám vạn thể nữ cùng nhân dân trong thành ấp của nước, thái tử, các quan, quân chúng, tướng soái, lính giữ cửa và nô tỳ đi theo hai bên vua và đại chúng khác, thấy Tỳ-kheo này thấy đều khóc lóc.

Này Đồng tử! Bấy giờ vua Trí Lực trước đây có người thân quyến mạng chung được sinh lên trời, trong giấc mộng hiện ra khuyên vua, nói rằng:

–Vị Tỳ-kheo bị bệnh ấy cần phải lấy huyết tươi của đồng nữ chưa giao cấu mà rửa và thoa lên mụn, lại dùng thịt của đồng nữ ấy mà nấu canh, dùng các mùi vị trộn đều, rồi ăn với cơm thì bệnh sẽ lành. Nếu không có thứ thuốc ấy thì nhất định khó lành được.

Khi vua Trí Lực thấy mộng như vậy, thức giấc thì trời sáng, liền đứng dậy đi vào hậu cung, tập họp các cung nhân lại, nhà vua nói rõ giấc mộng ấy rằng:

–Ta thấy mộng ấy, ai là người có thể cho thuốc này cho Tỳ-kheo bị bệnh để vị Thiện tri thức này – bậc nói về thiện đạo được lành bệnh?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Đồng tử! Bấy giờ tất cả cung nhân thể nữ trong và ngoài đều không dám hy sinh. Lúc ấy Trí Ý, nghe vua cha nói như vậy biết Tỳ-kheo bị bệnh đó cần thứ thuốc như vậy, nên hoan hỷ nghĩ rằng:

–Như lời cha ta đã nói, hiện nay thân ta chưa từng giao hợp nên đem máu thịt tươi này dâng cho Tôn giả. Ở trong nội cung, ta là người nhỏ tuổi nhất, hết sức kính trọng vị Pháp sư A-xà-lê này, thân, khẩu, ý thanh tịnh, cầu trí vô nhiễm, nên đem máu thịt thân này dâng cho Pháp sư Vô Trước, rồi đem thịt của thân mình trộn đều với các mùi vị khác. Ta nên dâng thuốc cho Tỳ-kheo bị bệnh này để Đại sư của ta bệnh khổ tiêu trừ, bình phục như cũ.

Bấy giờ công chúa Trí Ý liền dùng dao bén, hết lòng trụ nơi pháp, cắt thịt bắp vế của mình, máu tươi chảy ra, đem thịt tươi ấy, điều hòa các vị để nấu canh thịt, dùng bát vàng đựng máu trên thân, dâng cho vua. Nhà vua cho người mời vị Tỳ-kheo bệnh vào cung, ngồi trên ghế. Trước vua cha, cô ta lấy máu rửa mặt xong, lại thoa lên mặt cho vị Tỳ-kheo. Công chúa lại đem thứ thịt của mình hòa với các vị ngon khác nấu thành canh; vì để được phước nên dâng cúng cho Pháp sư.

Khi ấy vị Tỳ-kheo này không biết, không hay, không nghi là có tội nên liền ăn vào. Vị Tỳ-kheo bệnh khi ăn món ăn ấy vào liền hết khổ hoạn. Bệnh khổ của Pháp sư đã hết, thân được an lạc nên vì vua Trí Lực nói diệu pháp thù thắng.

Vì câu Tam-muội này nên khiến cho một vạn ba ngàn các thể nữ ở trong cung vua... phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bấy giờ vua Trí Lực liền nói bài kệ hỏi công chúa:

*Từ đâu con được thứ thuốc này
Thịt người tươi ngon và máu nóng
Để nấu canh ngon cho người bệnh
Khiến Tỳ-kheo này được an lạc.
Con bảo người nào đi giết ai
Mà được thứ thịt tươi như thế
Dùng các vị khác để hòa hợp
Lại được máu sạch để thoa rửa.
Khi Pháp sư ăn món ăn ấy
Và dùng máu tươi thoa đắp mặt*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trị lành tai hoạ ác như vậy
Khiến cho Tôn giả được vui mừng.
Nhờ vị Thiên thần bà con xưa
Nói trong mộng ta lời như vậy:
Nếu kiếm được thứ thuốc như vậy
Mới chữa được bệnh Tỳ-kheo ấy.
Phải dùng máu nóng nơi thân người
Đắp rửa mụn độc của Pháp sư
Điều hòa thịt người thật thơm ngon
Rồi dâng lên cho vị ấy dùng.
Tỳ-kheo chỉ dùng phương thuốc ấy
Bệnh hoạ lập tức được tiêu trừ
Chỉ có thuốc ấy mới cứu được
Vua nên kiếm mau chớ chậm trễ.
Ta tỉnh giấc rồi từ giường dậy
Liền vào hậu cung nói lời ấy
Tất cả cung nhân nghe nói xong
Thấy đều lo sợ đứng im lặng.
Lúc ấy ta lại bảo cung nhân
Nếu ta làm được việc như vậy
Bỏ máu thịt tươi của thân mình
Hòa quyện với các vị ngon khác.
Dùng thức ăn ấy dâng cho ngài
Lại lấy máu sạch để rửa đắp
Mụn ác tánh ấy của Tỳ-kheo
Chỉ phương thuốc ấy mới trị lành.
Nếu không dùng thứ thuốc như vậy
Để trị mụn độc của Tỳ-kheo
Pháp sư chắc chắn phải bị chết
Bởi vì không có thứ thuốc ấy.
Khi đó cung nhân nghe vậy rồi
Thấy đều im lặng không dám nói
Không ai làm được tuệ thí ấy
Phương thuốc bằng máu thịt như vậy.
Cho đến tất cả người ba cõi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đều không thể bỏ thịt thân mình
Trong cung, lời ta đã vang khắp
Im lặng không một ai hưởng ứng.
Lòng ta kính trọng Tỳ-kheo này
Mọi người ai cũng yêu thân mình
Bởi họ luyến tiếc thân của họ
Không thể cắt bỏ máu thịt mình.
Lành thay! Con kiếm thuốc ở đâu
Khi ta nghe rồi tâm hoan hỷ
Nghe cha tôn trọng lời thẳng diệu
Tâm vua dững mãi không khiếp nhược.
Đồng nữ Trí Ý thưa cha rằng:
Mong cha lắng lòng nghe con nói
Nhờ không ái luyến thân của mình
Cũng không chấp trước nơi ngã tướng
Nên mới dững mãi bỏ thân mình
Để cầu Vô thượng Bồ-đề vậy.
Cúi mong vua cha lại lắng nghe
Muốn kiếm thịt người không thể có
Nên con liền cắt thịt đùi mình
Điều hòa các vị dâng Pháp sư.
Không giết người khác chẳng tử thi
Cắt thân để làm lợi ích lớn
Tỳ-kheo đã được hết bệnh khổ
Con cũng sẽ được vô lượng phước.
Vua liền hỏi: Khi con cắt thân
Không thể chịu nỗi khổ bức bách
Con mau đem thuốc đắp vết thương
Chớ để thân mình bị thống khổ.
Nghe lời vua cha, xót lòng nói:
Cúi mong Đại vương hãy lắng nghe
Nghe ân sâu ấy hành chánh pháp
Nghiệp quả như vậy chẳng nghĩ bàn.
Con nghe cha nói lời vị trời
Nên không luyến tiếc thân mạng mình

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng tâm tín kính mà dâng cúng
Cho nên tự cắt máu thịt tươi.
Đem thân thể mình làm lợi ích
Để trừ bệnh độc của Tỳ-kheo
Nay con đã được vô lượng phước
Đổi thân mong manh lấy thân chắc.
Công chúa lại nói lời như vậy:
Cúi mong phụ vương lại lắng nghe
Nghe được thật pháp nguyện thọ trì
Quán nghiệp quả ấy chẳng nghĩ bàn.
Thuở xưa đã tạo nghiệp bất thiện
Chúng sinh do si đọa ác đạo
Thịt thân tiêu hết lành trở lại
Cho nên nghiệp báo khó nghĩ bàn.
Ban đầu chỉ có xương cốt tiêu
Nháy mắt thịt thân hiệp trở lại
Hướng lại tạo tác các nghiệp thiện
Tùy tâm mong muốn đều toại nguyện.
Tuy cắt thịt thân không thấy đau
Vết thương chảy máu cũng không khổ
Nếu khi cắt đứt cả thân phần
Nhờ trụ nơi pháp nên không đau.
Con rất yêu thích nơi chánh pháp
Cho nên cắt thịt để hiến dâng,
Tất cả hữu vi giống như mộng
Vết thương lành lại giống như xưa.
Giống như hoa Ưu-đàm-bát-la
Trải vô lượng kiếp mới xuất hiện
Pháp sư Tỳ-kheo cũng như vậy
Cõi Diêm-phù-đề một lần thấy.
Chói sáng như đồng vàng Diêm-phù
Có ai ngắm nhìn mà thấy chán
Pháp sư thật ý cũng như vậy
Trời, người chiêm ngưỡng không biết chán.
Ví như uống được ly nước mát

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Liền hết nóng bức vì khát nước
Pháp sư Tỳ-kheo cũng như vậy
Tiêu trừ khát ái cho chúng sinh.
Con đem thịt mình dâng Pháp sư
Và thí máu tươi nơi thân mình
Trừ khổ tứ đại của Pháp sư
Những điều con làm Phật khen ngợi.
Bậc Thánh thành tựu đức tương ứng
Và trụ vào định tối thắng ấy
Con đã cúng dường Tỳ-kheo kia
Mong phước thiện này được thành Phật.
Như hương thơm phức thật đáng yêu
Hương tùy thuận thời hơn chiên-đàn
Diệu hương xông khắp đâu cũng có
Người trì giới định cũng như vậy.
Giống như Tu-di rất đoan nghiêm
Chiếu khắp mười phương thật khả ái
Rực sáng mặt đất và hư không
Pháp sư trì giới cũng như vậy.
Nếu ai thanh tịnh và tin thích
Xây dựng bảo tháp rất thắng diệu
Lại có người khác đến cúng dường
Người tạo càng thêm phước tối thắng.
Pháp sư thuyết pháp cũng như vậy
Con nhờ tịnh tâm được an ổn
Bỏ thịt, máu tươi của thân mình
Nay con đã tạo tháp Chánh pháp.
Nếu có tháp miếu sắp đổ nát
Bậc trí gìn giữ không lay động,
Nếu có người đến cúng dường tháp
Khiến cho người ấy được thắng phước.
Tỳ-kheo biết tháp pháp cũng vậy
Con dùng thuốc hay trị bệnh ngài
Ngài hay diễn thuyết pháp thắng diệu
Dẫn chúng sinh đến đạo Vô thượng.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu như Tỳ-kheo Pháp sư chết
Pháp ấy làm sao mà được nghe?
Phụ vương nên biết Tỳ-kheo chết
Liên mất đi Tam-ma-đề này.
Pháp sư cũng như đèn tịnh diệu
Trị lành phiền não của chúng sinh
An trụ Tam-ma-đề rộng lớn
Cứu tế chúng sinh trong đường ác.
Việc làm Tỳ-kheo không thể lường
Thường luôn an trụ tâm rộng lớn
Đã khéo học cú nghĩa quyết định
Các dị luận không thể phá hoại.
Ở trong vô lượng ức số kiếp
Vĩnh viễn không còn thọ thân nữ
Như Phật đã nói phải kính pháp
Con đã cung kính vị Pháp sư.
Thế giới Phật ấy như hằng sa
Đầy khắp vật báu dưng Như Lai
Nếu ai tịnh tâm cúng ngón chân
Phước này hơn kia rất tối thắng.
Như vậy nữ nhân sau khi chết
Liên được trông thấy ngàn ức Phật
Ở chỗ Phật ấy được xuất gia
Thọ trì Thắng Tam-muội như vậy.
Ở chỗ chư Phật Lương Túc Tôn
Cho đến sau khi Bát-niết-bàn
Tất cả như vậy thường xuất gia
Phật tử thanh tịnh không ô nhiễm.
Cũng ở chỗ Như Lai Đấng Minh
Trong pháp Phật đó tu phạm hạnh
Lúc đó con được chuyển thân nữ
Làm Đại Pháp sư nói thắng pháp.
Vua Trí Lực ấy là Di-lặc
Thường luôn dưng mãnh hộ trì pháp
Pháp sư chính là Phật Nhiên Đăng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vương nữ thuở xưa là thân ta.
Hay bỏ thân mình không luyến tiếc
Công đức cúng dường Bạc Tự Tại
Luôn luôn xa lìa tâm siểm khúc
Để cầu được Tam-muội như vậy.
Thấy Tỳ-kheo ấy bị bệnh khổ
Lúc đó bao nhiêu người khóc lóc
Tất cả thầy đều được không thoái
Rốt ráo xa lìa các đường ác.
Người ấy không còn các phiền não
Xa lìa hủy báng và bệnh khổ
Đầy đủ năm căn không tàn khuyết
Tâm cũng không có các ưu sầu.
Tất cả đều đoan nghiêm thù diệu
Công đức oai thần thường chiếu sáng
Ba hai tướng, trăm phước trang nghiêm
Đều nhờ cúng dường người bệnh vậy.
Ở trong pháp ta đều xuất gia
Vào thời mạt thế sau cùng này
Nếu thọ trì tạng Chánh pháp ta
Họ sẽ được thấy ngàn ức Phật.
Thọ trì cung kính pháp của ta
Đó là nhiếp trì giống Bồ-đề
Lợi ích rộng rãi các chúng sinh
Sẽ thấy được Đức Phật A-súc.
Nghe ta hành hạnh Thắng Bồ-đề
Liên đạt được điều Thánh mến yêu
Tất cả việc trang nghiêm thuở xưa
Dâng hiến cúng dường các Như Lai.
Tỳ-kheo đa văn trì cấm giới
Thấy rồi tịnh tâm mà phụng sự
Lại hay xa lìa các sân, mạn
Hằng làm phước lớn thật tối thắng.
Xa lìa tất cả sân, mạn rồi
Cúng dường con ta, người hộ pháp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Vô lượng ức kiếp lia tâm tối
Quyết không đọa vào các ác đạo.
Tâm tranh tụng phải đọa ác đạo
Tuy trì cấm giới và đa văn
Cúng dường chư Phật rộng bố thí
Yên tịnh thiên định chẳng ích gì.*

Bấy giờ, Trưởng lão A-nan từ tòa đứng dậy bày áo vai phải, gối phải quỳ xuống đất, chấp tay hướng Phật thưa rằng:

–Bạch Thế Tôn! Con ở chỗ Đức Như Lai Ứng Chánh Biến Tri, có điều muốn thưa hỏi, mong Đức Như Lai cho phép; tùy theo sự thưa hỏi xin giải thích cho.

Bấy giờ Phật bảo A-nan:

–Ông hãy ngồi lại chỗ mình, Như Lai Bạc Ứng Chánh Biến Tri cho phép ông tùy ý hỏi, ta sẽ giải đáp để tâm ông được hoan hỷ.

Khi ấy Trưởng lão A-nan bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con xin vâng lời Bạc Tu-già-đa, con xin vâng lời Bạc Bà-già-bà đã cho phép con thưa hỏi.

Bấy giờ Trưởng lão A-nan vui mừng thưa rằng:

–Bạch Thế Tôn! Do nhân duyên gì mỗi một Bồ-tát hành hạnh Bồ-tát bị chặt tay chân và cắt tai, mũi, hay móc hai mắt, chặt từng phần trong thân thể, gặp các thứ khổ như vậy thấy đều nhẫn chịu, mà không thoái chuyển quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác?

Phật bảo:

–Này A-nan! Nếu ông biết ta vì cầu quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác nên chịu đựng biết bao thống khổ thì ông không mở miệng hưởng chi là hỏi.

Này A-nan! Giả sử có người từ chân đến đầu bỗng nhiên bốc cháy, lại có người khác đi đến chỗ người ấy mà nói rằng: “Này Trượng phu! Với thân thể bị lửa bốc cháy như vậy, vẫn hưởng thụ năm dục lạc, tùy ý thọ nhận ca múa vui chơi.”

Phật bảo:

–Này A-nan! Ý ông thế nào? Thân người ấy bị lửa bốc cháy hừng hực thì có thể tùy ý mà hưởng thọ sự ca múa, vui cười, đùa giỡn với năm thứ dục lạc chăng?

A-nan bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Thưa không, bạch Thế Tôn!

Đức Phật bảo:

–Này A-nan! Lửa trên thân người ấy chưa tắt mà vẫn có thể hưởng thọ thú vui ngũ dục, ca múa, vui chơi. Như Lai thì không như vậy. Thuở xưa, lúc hành Bồ-tát hạnh, ta thấy chúng sinh ở ba đường ác thọ khổ và các nghèo nàn hoàn toàn chẳng có sự vui sướng.

Này A-nan! Nếu thời quá khứ khi Bồ-tát tu hạnh Bồ-tát thành tựu giới không khuyết, giới không thủng, giới không lỗi, giới không tạp, giới không thủ, giới không động, giới không ô trước, giới không hoại, giới không thô thiển, giới không hiện tướng, giới không trái ngược, giới chánh trực, giới như lời thề trọng yếu, giới nhiếp hộ chúng sinh.

Này A-nan! Đại Bồ-tát tu Bồ-tát hạnh Thành tựu các giới như vậy, không gặp sự chặt tay chân, cắt tai, mũi, chặt đầu, móc mắt và các bộ phận khác trong thân, cũng không thọ lãnh các khổ, mau chóng được quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Này A-nan! Về thời quá khứ a-tăng-kỳ kiếp rộng lớn vô lượng, chẳng thể nghĩ bàn, không thể xưng, không thể lường, không có ngần mé, lúc ấy có một Đức Phật hiệu là Bảo Liên Hoa Nguyệt Tịnh Khởi Vương Phật, Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.

Này A-nan! Đức Phật Bảo Liên Hoa Nguyệt Tịnh Khởi Vương ấy thọ đến chín mươi chín ức na-do-tha trăm ngàn kiếp. Đức Phật ấy trong suốt thời gian đó độ chín mươi ức trăm ngàn chúng sinh an trú không thoái chuyển nơi Phật pháp.

Này A-nan! Sau khi Đức Như Lai Bảo Liên Hoa Nguyệt Tịnh Khởi Vương Ứng cúng Chánh Biến Tri đã Bát-niết-bàn, lúc chánh pháp đã diệt, trong thời mạt pháp đối với Tu-đa-la này có vô lượng chúng sinh chán ghét, có vô lượng chúng sinh vứt bỏ, lúc ấy hết sức hãi hùng, lúc ách nạn lớn, lúc không có mưa, hay mưa nhiều, mưa không đúng thời, lúc đói kém, lúc tà kiến, lúc cầu mong ngoại đạo thuyết giáo, lúc ác thú, Dạ-xoa, lúc sấm sét, mưa đá, lúc hủy hoại Bồ-đề của Phật có bảy ngàn Bồ-tát ở thành ấp, đô thị của vua, tụ lạc của nhân dân, từ đó ra đi đến an trú trong rừng Phổ Hiền, cùng với

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt. Khi ấy vị Tỳ-kheo kia nói pháp môn Đà-la-ni cho mọi người nghe.

Này A-nan! Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt ấy vào một thời ở riêng một mình, tĩnh tọa, dùng Thiên nhãn giới, thanh tịnh hơn người thường, thấy nhiều ức Bồ-tát, trông các căn lành ở thế giới của Đức Phật khác, lúc chết lại sinh chỗ này, nếu họ được nghe pháp môn Đà-la-ni này liền được không thoái chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nếu họ không được nghe pháp môn Đà-la-ni này, liền bị thoái thất quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Khi ấy Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt nghĩ như vậy xong liền từ Tam-muội đứng dậy đi đến chỗ chúng Đại Bồ-tát ấy nói rằng:

–Này các thiện nam tử! Nay tôi muốn đến thành ấp, tụ lạc điền nói pháp yếu cho chúng sinh.

Bấy giờ chúng Đại Bồ-tát bạch Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt:

–Tất cả các Bồ-tát chúng tôi không muốn Nhân giả ra khỏi khu rừng này đi đến tụ lạc, thành ấp, đô thị của vua ấy. Vì sao? Vì có rất nhiều Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di ngã mạn trong thời tượng pháp, muốn sát hại người.

Khi ấy Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt thưa với chúng Bồ-tát:

–Nếu tôi luyến tiếc thân mạng thì không thể gìn giữ các Phật pháp ở quá khứ, vị lai và hiện tại.

Khi ấy Pháp sư liền nói bài kệ:

*Luôn luôn không trụ nơi ngã tưởng
Mới hộ trì được pháp Như Lai
Thắng Bồ-đề rộng lớn chư Phật
Trong đời ác thế hay thị hiện.
Nếu lìa tất cả chấp ngã tưởng
Cũng lìa chúng sinh và thọ mạng
Với các sắc, thanh, hương, vị, xúc
Hãy sớm xa lìa hộ Phật pháp.
Nếu cúng trăm ức na-do Phật
Tín tâm thanh tịnh thí vật ngon
Cũng thí đèn, vòng hoa, phướn lọng
Cho đến hàng sa nhiều ức kiếp.
Nên lúc mặt thế chánh pháp suy*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khi Phật pháp sắp diệt như vậy
Có thể hộ pháp một ngày đêm
Công đức như vậy hơn người kia.
Ta là Thánh sư tử loài người
Lúc chánh pháp diệt mà không hộ
Không thể gọi là cúng dường Phật
Cũng không thể gọi kính Đạo sư.
Các người an lạc, tự lợi ích
Khéo biết hộ vệ nơi thân mình
Trong chánh pháp luật chớ phóng dật
Nên thường an trụ, tu hạnh Từ.
Hộ trì chánh giới không tạp loạn
Thanh tịnh sáng ngời, không cấu uế
Đó là cúng dường tất cả Phật
Các Như Lai quá khứ, hiện tại.
Bố thí pháp bảo, luôn tu nhẫn
Tập định chỗ vắng, khéo điều phục
Lìa các đấu tranh, hành nhân tốt
Đi đến thành ấp, cứu chúng sinh.
Thắng Tiên đại trí sắp Niết-bàn
Có người thương khóc hoặc đánh lễ
Mong thấy rừng cây hương khả ái
Bậc Trí chớ đi, cứu chúng tôi.
Thuở xưa Đạo sư khắp mười phương
Các căn tịch tĩnh, khéo điều phục
Đi đến núi rừng chỗ tịch tĩnh
Thẳng tới vô thượng thắng Bồ-đề.
Lại hay khéo hành nhân Bồ-đề
Tu tập phước đức và trí tuệ
Ở rừng tùy thuận mà học tập
Mong Đại Thánh oai đức chớ đi.
Thân người tướng tốt thật vi diệu
Đầu tóc xanh đen thật khả ái
Da dẻ sáng ngời như núi vàng
Chiếu diệu rực rỡ nơi đại địa.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tướng lông giữa mày rất khả ái
Giống như ngọc báu ánh sáng trắng
Chớ khiến người khác sinh đố kỵ
Mất mạng vì Quốc chủ, Đại thân.*

Này A-nan! Lúc đó Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt liền nói bài kệ với chúng Bồ-tát ấy:

*Các Như Lai ở thời quá khứ
Bậc Nhất thiết chủng trí lậu tận
Thấy đều lợi ích cho ba cõi
Chứng quả Vô thượng thắng Bồ-đề.
Vì cầu Bồ-đề tu nhân tốt
Chứa nhóm phước đức và trí tuệ
Học tập như vậy, thường tu hành
Vì muốn cứu độ các chúng sinh.
Tất cả nhiều quanh Trí thân tiên
Cúi đầu sát chân mà kính lễ
Ngưỡng mộ, tán thán đều kêu gào
Lớn tiếng khóc than rất bi thảm.
Có người trên cao rơi xuống đất
Chết ngất giống như cây lớn ngã
Không nghe lời ngài, bị thoái chuyển
Phước tiên vì lợi các chúng sinh.
Tiên cầm y bát muốn già từ
Giống như sư tử chúa hùng mãnh
Chẳng hề lưu tâm chuyện mất còn
Bởi vì an trụ nơi pháp tánh.
Chớ bảo ta sống trong núi rừng
Tổn giảm căn lành của chúng sinh
Ngài liền đi đến thành ấp ấy
Vì muốn lợi ích các chúng sinh.*

Này A-nan! Bấy giờ Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt liền đi đến thôn xóm, thành ấp, vì chúng sinh mà thuyết pháp. Vị Tỳ-kheo ấy vào lúc sáng sớm, khiến cho chín ức chúng sinh đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác trụ bất thoái chuyển. Sau đó, ngài thứ lớp du hành đi đến thành vua Trần Bảo, ngồi dưới cây Tất-bát-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

la. Khi vị Tỳ-kheo này ngồi thiền từ đêm cho đến sáng thì đi vào trong thành, làm cho ba mươi sáu ức chúng sinh đều không thoái chuyển ở nơi Phật pháp.

Bấy giờ vị Tỳ-kheo ấy một ngày nọ không ăn, đi ra khỏi thành vua đến tháp thờ móng tay Phật, đứng tại đó một cách cung kính trong một ngày một đêm thì đến sáng sớm của đêm thứ hai Tỳ-kheo ấy vẫn chưa ăn, lại vào thành vua Trân Bảo, làm cho hai mươi ba ức chúng sinh an trụ trong Phật pháp không thoái chuyển. Ngày thứ hai vị ấy vẫn không ăn lại ra khỏi thành vua, đến tháp thờ móng tay Phật đứng suốt đêm ngày, khi đêm đã tàn, ngày sắp sáng, qua ngày thứ ba vẫn chưa ăn, lại vào thành vua an trí cho chín ức trăm ngàn chúng sinh ở trong Phật pháp được không thoái chuyển. Đến ngày thứ ba vị ấy vẫn không ăn, lại ra khỏi thành vua, đến tháp thờ móng tay Phật đứng suốt ngày đêm, hết đêm đến sáng, đến ngày thứ tư vẫn không ăn, lại vào thành vua Trân Bảo, an trí cho chín mươi trăm ngàn chúng sinh trụ nơi Phật pháp được bất thoái chuyển. Vào ngày thứ tư bỏ ăn, ra khỏi thành đến tháp thờ móng tay Phật đứng suốt ngày đêm, hết đêm đến sáng. Đến ngày thứ năm vẫn chưa ăn, lại vào thành vua, an trí cho tất cả người trong cung của Đại vương và dân chúng trong tụ lạc, thành ấp ấy ở trong Phật pháp mà không thoái chuyển. Ngày thứ năm không ăn, lại ra khỏi thành vua đến tháp thờ móng tay Phật, đứng suốt ngày đêm, hết đêm đến sáng. Đến ngày thứ sáu vẫn chưa ăn, khiến cho một ngàn người con của vua đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác đều không thoái chuyển, ngày thứ sáu không ăn, lại ra khỏi thành vua Trân Bảo, đến tháp thờ móng tay Phật đứng suốt ngày đêm, cung kính hết đêm đến sáng; đến ngày thứ bảy vẫn không ăn, đến cửa thành của vua.

Bấy giờ có vị vua tên là Dũng Kiện Đắc, khi ấy nhà vua từ hậu cung đi ra, bước lên xe vàng, lan can bằng bạc trắng, chiêng-đàn thật tốt làm càn xe, tỳ-lưu-ly làm bánh xe, bên trên có treo phướn, lọng, trang sức bằng phan báu, cây báu trang nghiêm. Các hàng lưới báu treo trên xe, có những tua lụa thòng xuống, có tám trăm đồng nữ nắm dây báu mà kéo xe báu. Các cô gái ấy đoan chánh, nhan sắc đẹp tuyệt vời, kẻ ngu thì say đắm, nhưng người trí thì không mê. Có

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tám vạn bốn ngàn Sát-lợi, quý tộc giàu có theo hầu ở sau xe, lại có tám vạn bốn ngàn Bà-la-môn quý tộc và tám vạn bốn ngàn trưởng giả quý tộc đều theo hầu ở sau, cũng có năm trăm ngọc nữ, đeo các ngọc báu trang nghiêm đi phía trước vua. Các cô gái ấy đồng lúc thấy vị Tỳ-kheo này nên được không thoái chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Sáu trăm tám mươi vạn cung nhân đều thấy vị Tỳ-kheo này nên cũng được không thoái chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bấy giờ mọi người đều cởi các thứ anh lạc và giày da báu, bày áo vai phải, quỳ gối phải xuống đất, đều chấp tay hướng về phía Tỳ-kheo ấy đánh lễ cung kính đứng phía trước. Khi ấy có một người nữ, nhờ đời trước đã trồng căn lành, liền xuống xe báu, bày áo vai phải, sửa lại y phục, quỳ gối phải xuống đất, chấp tay kính lễ vị Tỳ-kheo ấy xong liền nói bài kệ:

*Hôm nay hào quang chiếu cùng khắp
Ở tại đô thành vua Trân bảo
Chính là Tỳ-kheo đi vào thành
Mọi người thấy đều đứng chiêm ngưỡng.
Đoạn trừ tất cả lỗi ái dục
Cũng lìa sân nhuế và ngu si
Các trói buộc ganh ghét, vọng tưởng
Tất cả thấy đều đoạn diệt hết.
Bấy giờ đại vương Dũng Kiện Đắc
Đang lúc dạo chơi không ai thấy
Các con cùng với các quyến thuộc
Tất cả không ai đi theo vua.
Tỳ-kheo ở giữa chúng Đại vương
Đoan nghiêm đặc biệt không ai bằng
Giống như ngày rằm trăng tròn sáng
Tất cả các sao đều vây quanh.
Thân như khối vàng ròng trang nghiêm
Lại như thợ giỏi làm tượng khéo,
Giống như hoa đẹp cây báu nở
Tỳ-kheo đoan nghiêm cũng như vậy.
Lại như Đế Thích đại oai đức*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thiên chủ ngàn mắt đạo hư không
Đảnh núi Tu-di vua Đạo-lợi
Tỳ-kheo vào thành cũng như vậy.
Giống như Phạm vương giữa Phạm chúng
Lại như vua sinh Hóa lạc thiên
Dạ-ma Dục giới rất đoan nghiêm
Tỳ-kheo vào thành cũng như vậy.
Như mặt trời chiếu diệu hư không
Ngàn luồng ánh sáng trừ tăm tối
Chiếu khắp tất cả mười phương cõi
Tỳ-kheo vào thành cũng như vậy.
Vô lượng kiếp đến rộng bố thí
Hằng thường giữ giới không tạp uest
Tu hành nhẫn nhục không ai bằng
Dùng tướng nghiêm thân đẹp như vậy.
Hay sinh tinh tấn, Thánh khen ngợi
Thắng tâm dũng mãnh tu bốn Thiên
Khởi trí đoạn trừ lưới phiền não
Cho nên Tỳ-kheo chiếu thế gian.
Phật hùng tối thượng giữa loài người
Quá khứ đã từng mưa thắng pháp
Vị lai, hiện tại cũng như vậy
Đó là con thật của Pháp vương.
Mong Tỳ-kheo này thường còn mãi
Sắc thân chiếu sáng tất cả đời
Thấy người oai đức và tiếng tăm
Che khuất uy vua không thể hiện.
Chính tự thân người chứng nơi pháp
Thọ hành lời Phật khắp thế gian
Chúng tôi mong bỏ thân nữ này
Cũng sẽ được như Tỳ-kheo kia.
Tất cả cô gái đều chấp tay
Nói kệ, tung rãi các trang sức
Vòng vàng thắng diệu, ngọc anh lạc
Bông tai và kiềng vàng đeo cổ.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Mạnh như Luân vương xem đại địa
Đạo bốn thiên hạ, nghĩ đến con
Sát-lợi, quốc vương và tứ tánh
Đem tâm bình đẳng không thương ghét.
Tỳ-kheo đã học Đà-la-ni
Phân biệt căn lực học chánh đạo
Giống như trăng rằm giữa các sao
Cũng như mặt trời sáng chiếu diệu.
Quy mạng Thập Lực, Bạc Điều Phục
Dù cả trăm kiếp khen không hết
Nói cả vô lượng ngàn ức kiếp
Không thể được phần đức nhỏ.
Nếu chuyển pháp luân, câu trí tuệ
Khó thấy pháp vi tế, vô cấu
Sa-môn, Ma, Phạm, Bà-la-môn
Kính lễ y vương, không ai bằng.
Cô nói kệ xong, người hoan hỷ
Tung rải vàng ngọc, trái y báu
Kế châu, anh lạc giá trăm ức
Dâng cúng Tỳ-kheo vì Bồ-đề.*

Bấy giờ vua Dũng Kiện Đắc nghĩ rằng:

–Tâm các cung nhân này đều thay đổi đã chống lại ta. Vì sao biết được? Vì tất cả họ đều cỡi ấn đeo tay và ngọc anh lạc, bày áo vai phải, gối phải quỳ xuống đất, chấp tay đánh lễ Tỳ-kheo ấy.

Khi ấy vua Dũng Kiện Đắc thấy Tỳ-kheo Thiện Hoa Nguyệt, dung mạo đoan chánh, tự thấy thân mình không sánh bằng, liền kinh sợ, lo vị ấy đoạt ngôi vua, nên hết sức phẫn nộ.

Lúc ấy vị Tỳ-kheo này đứng trên đường của vua, bị bụi bay vào mắt, làm mắt chớp nháy.

Khi ấy vua Dũng Kiện Đắc nghĩ như vậy: “Tỳ-kheo này có tâm ô nhiễm, đấm trước cung nhân của ta, nên nháy mắt hò hẹn, vậy ai có thể giết Tỳ-kheo này?” Lúc ấy vua Dũng Kiện Đắc có một ngàn con trai theo hầu ở sau, ông liền gọi đến bảo:

–Này các con có thể giết Tỳ-kheo kia chăng?

Ngàn người con trai của vua vì kính vị Tỳ-kheo ấy nên không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nghe lời vua cha.

Nhà vua suy nghĩ như vậy: “Các con vẫn không nghe theo lệnh của ta, nay ta một mình, không có bạn bè, vậy ai có thể giết được Tỳ-kheo kia?”

Khi ấy nhà vua có người Chiên-đà-la tên là Nan-đề, thường hay tàn sát độc hại, hung bạo, chẳng biết thương tiếc. Nhà vua thấy Nan-đề nên hân hoan vui mừng nghĩ rằng: “Chắc chắn người này sẽ vì ta mà giết Tỳ-kheo kia, liền gọi đến.”

Bấy giờ Nan-đề liền đến chỗ vua. Nhà vua bảo rằng:

–Nay người có thể giết Tỳ-kheo kia chăng? Nếu người giết được người ấy ta sẽ phong chức, trọng thưởng.

Nan-đề thưa:

–Xin vâng, tâu Đại vương, Thần xin theo lệnh của vua, có thể giết được người ấy.

Ngay ngày hôm đó Nan-đề liền giết vị Tỳ-kheo ấy.

Nhà vua bảo với Nan-đề:

–Người nên biết rằng nay đã đúng lúc nên cầm dao bén cắt tay, chân, xẻo tai, mũi Tỳ-kheo kia, vì ông ta đã dùng tâm ô nhiễm ngắm nhìn cung nhân của ta. Hãy lấy móc sắt móc mắt ông ta.

Khi ấy Nan-đề liền theo lệnh vua cầm dao bén chặt tay, xẻo tai, mũi và móc hai mắt của Tỳ-kheo.

Nhà vua giết vị Tỳ-kheo xong liền vào vườn cây.

Bấy giờ mọi người kêu khóc thảm thiết, lại đi vào trong thành vua Trần Bảo.

Khi ấy vua Dũng Kiện Đắc, trong bảy ngày ở tại khu vườn, trong lòng không vui, không có cười giỡn, cũng không vui chơi, qua bảy ngày, nhà vua từ khu vườn đi ra, rồi lại vào thành, trên đường vua đi thì thấy thân của Tỳ-kheo này đã chết bảy ngày nằm ở trên đường, đã bảy ngày rồi mà hình sắc vẫn không thay đổi.

Bấy giờ vua Dũng Kiện Đắc liền nghĩ: “Tỳ-kheo này chết đã bảy ngày rồi mà thân sắc vẫn không thay đổi, vậy đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác chắc chắn đã được không thoái chuyển. Không còn gì phải nghi nữa, ta đã tạo nghiệp ác, chắc chắn phải đọa vào địa ngục thọ khổ, không còn lâu nữa.” Khi nghĩ như vậy, có tám vạn bốn ngàn chư Thiên ở trên hư không, cùng nói:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Đúng vậy, này Đại vương, như điều vua nghĩ, như điều vua nói, vị Tỳ-kheo ấy đúng là vị không thoái chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Khi vua nghe lời ấy thì kinh hãi, run sợ, lông trên người dựng đứng, trong lòng hối hận. Bấy giờ vua Dũng Kiện Đắc trong lòng ưu sầu khổ não, tâm sinh hối hận, nên nói bài kệ:

*Ta bỏ ngôi vua và thành ấp
Kim ngân, trân châu, ngọc ma-ni
Ngu si không trí tạo nghiệp ác
Ta nên cầm dao bén tọt sát.
Lúc xưa Pháp sư Thiện Hoa Nguyệt
Ba hai tướng tốt rất trang nghiêm
Vào thành vua, ánh sáng chiếu khắp
Giống như trăng tròn, vua các sao.
Ta bị ái dục làm hoặc loạn
Thể nữ vây quanh ra khỏi thành
Bước lên xe báu, Sát-lợi hầu
Mắt đẹp đoan chánh ngài đi đến.
Thể nữ thấy Tỳ-kheo hoan hỷ
Với tâm hoan hỷ rải vòng vàng
Tất cả người nữ đều chấp tay
Nói kệ ca ngợi Tỳ-kheo ấy.
Khi ta vui thích đi dạo chơi
Sát-lợi vây quanh, ngôi xe báu
Bỗng gặp người mắt đẹp đoan chánh
Là Như Lai tử, đại oai đức.
Khi ta thấy ngài, sinh ý ác
Ganh ghét, sân hận tâm muốn hại
Vì thấy Tỳ-kheo vào thành vua
Các cung nữ nhìn ngài hoan hỷ.
Hào quang chiếu khắp cả bốn phương
Như trăng ra khỏi đám mây mù
Mọi người đều phát tiếng nói lớn
Thể nữ thấy ngài đều hoan hỷ.
Lúc trước ta nói lời thô ác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ra lệnh cho cả ngàn người con
Giết gấp Tỳ-kheo làm điều quấy
Chính là đại oan gia của ta.
Tất cả đồng tử đều trì giới
Xót thương, ái niệm Tỳ-kheo ấy
Thấy đều không theo lệnh của ta
Lúc đó thân ta càng áo não.
Thấy Tỳ-kheo trì tịnh giới ấy
Trí tuệ tương ứng như cha lành
Lúc đó ta giận nên bảo giết
Không nghĩ A-tỳ, sau hối hận.
Khi thấy Nan-đề đứng trên đường
Làm người khổ não và độc hại
Ta ra lệnh ác cho người đó
Giết chết Tỳ-kheo như vòng hoa.
Ở rừng Phổ Hiền rất đoan trang
Các Tiên cao vót, hương thơm phức
Các đại chúng ấy mất Pháp sư
Giống như đứa con đã mất mẹ.
Tỳ-kheo liền đến ở Hiền lâm
Để lợi ích lớn cho mọi người
Nay người đã vào thành vua này
Mọi người đi theo đều khóc lớn.
Hoa đẹp, tràng phan để bên phải
Bên trái đoan nghiêm cũng như vậy
Dùng các y đẹp trải trên đường
Tỳ-kheo liền đứng nói diệu pháp.
Ngài vào thành vua đã lâu rồi
Đồ chúng chắc phải buồn thương lắm
Lúc Phật pháp ngài chưa tận diệt
Không để đoạn mất mạng của ngài.
Giả sử có người oai thần lớn
Tiếng tăm vang khắp cả mười phương
Đây đủ thế lực hơn đại địa
Hào quang che khuất ba ngàn cõi.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thoát mũi tên khổ, lìa ưu sầu
Được Thánh hoan hỷ, tương ứng pháp
Hoặc họ thấy nghe còn ưu não
Hưởng các thế gian không mê mờ.
Pháp sư Hoa Nguyệt như núi chúa
Ba hai tướng tốt thật trang nghiêm
Như các cô gái tranh vòng hoa
Làm cho đứt ra từng khúc đoạn.
Ta tạo nghiệp bất thiện cực ác
Đọa ngục A-tỳ không thể cứu
Đã xa lìa chỗ của chư Phật
Bởi vì cắt đứt thân Tỳ-kheo.
Con cái, thân nhân chẳng cứu ta
Phục tướng, quý tộc và tôi tớ
Ta đã tạo nghiệp ác nặng ấy
Tất cả mọi người không thể cứu.
Tất cả Phật quá khứ, vị lai
Và cả mười phương hiện bây giờ
Đạo sư thập Lực lìa phiền não
Tâm như Kim cương, con quy y.
Thấy Tỳ-kheo ấy đứt từng phần
Chư Thiên kêu khóc và sầu não
Đến bảo các chúng Bồ-tát kia
Tỳ-kheo Hoa Nguyệt bị vua giết.
Bậc Pháp sư thông minh trí tuệ
Đủ đại oai đức, tiếng vang lừng
Bồ-tát an trú Đà-la-ni
Nay bị giết chết ở thành vua.
Trải vô lượng kiếp rộng bố thí
Hộ giới bất động, không tạp uế
Hay tu nhẫn nhục không ai bằng
Nay bị giết chết ở thành vua.
Từ vô lượng kiếp thường tinh tấn
Thắng tâm tăng thượng tu tứ thiền
Bậc trí tuệ hay đoạn phiền não

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nay bị giết chết ở thành vua.
Vứt bỏ tất cả thân yêu mến
Cũng không quyến luyến về thọ mạng
Từ rừng Phổ Hiền ngài đi ra
Nay bị giết chết ở thành vua.
Đại chúng trong rừng vào thành vua
Lớn tiếng buồn khóc và kêu gào
Thấy thân Tỳ-kheo đứt từng đoạn
Tất cả chết ngất nằm dưới đất.
Các Tỳ-kheo ấy hỏi vua rằng:
Đại vương, Pháp sư có lỗi gì?
Trì giới không khuyết tiếng tăm lớn
Hay biết vô biên việc đời trước.
Đối với Tổng trì được cứu cánh
Khéo hiểu thế gian đều không tịch
Vì các chúng sinh hiển vô tướng
Xả bỏ tất cả các nguyện tưởng.
Diễn thuyết tiếng vi diệu khả ái
Các căn tịch tĩnh khéo điều phục
Biết rõ quá khứ, việc đời trước
Vượt trên tất cả các thế gian.
Sẽ được trí tự nhiên của Phật
Hết sức hy hữu với thế gian
Mắt tịnh thấy rõ không chướng ngại
Chính vì lòng Từ nên chiếu soi.
Tham ái dâm dục rất ô uế
Hay sinh khổ não, không lên trời
Nếu người tạp dục lìa đa văn
Gọi là người tổn giảm trí tuệ.
Đam mê ái dục là người mù
Hay làm thương hại cha mẹ mình
Cũng lại hay hại người trì giới
Cho nên cần phải vứt bỏ dục.
Đại vương nếu huân tập ái dục
Liền mất oai đức thắng tự tại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sẽ vào địa ngục thật độc ác
Sinh nơi cực khổ rất hãi hùng.
Giết hại Pháp sư, giở thông tuệ
Tạo tác nghiệp ác lớn như vậy
Nếu ai dốc chí cầu Bồ-đề
Thì phải xa lìa ác như vậy.
Sắc, thanh, hương, vị, xúc thù thắng
Tâm ấy đừng mãnh hay vứt bỏ
Thân, ý đều không, như huyễn hóa
Mắt, tai, mũi, lưỡi cũng như vậy.
Tu tập Thí, Giới không ai bằng
Nhẫn nhục, Tinh tấn cũng như vậy
Đã đạt Thiên định, Trí rốt ráo
Hay làm lợi ích các chúng sinh.
Tất cả thế gian các trời, người
Hay đem lòng từ quán Như Lai
Và mắt hay trừ tãm tối lớn
Ngộ hiểu thượng Bồ-đề tối thắng.
Hoan hỷ, tín tâm bỏ lâu gác
Voi ngựa, xe cộ và giường chõng
Tất cả xe tốt và trâu dê
Các thành ấp, tụ lạc trong nước.
Vứt bỏ ngôi vua và vàng bạc
Trân châu, pha lê và san hô
Đầu, mắt, vợ, con đều đem thí
Để cầu Vô thượng Bồ-đề vậy.
Hoan hỷ cúng dường không ai bằng
Hoa đẹp, hương xoa và hương bột
Các thứ tràng phan và phướn lọng
Tiếng ca mỹ diệu các kỹ nhạc.
Ở trong các hữu lìa nguyện tưởng
Vì biết rõ ba cõi là không
Đó là tướng mười Lực trang nghiêm
Hào quang chiếu khắp cả mười phương.
Hai cõi Sắc, Dục, không tham đắm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cùng với vô số sắc cũng vậy
Nếu trụ Tổng trì của Bồ-tát
Phải bỏ ba cõi như da rắn.
Không có tướng ngã, tướng chúng sinh
Cũng không tướng nam và tướng nữ
Chuyên tu phạm hạnh không ô uế
Vì Bồ-tát an trụ Tổng trì.
Đều không tướng việc có, việc không
Tướng an, không an cũng như vậy
Chẳng phi số tướng, chẳng số tướng
Vì trụ Tổng trì của Bồ-tát.
Chẳng có, có tướng thấy đều không
Chẳng có mạng tướng, chúng sinh tướng
Chẳng có tướng thân và tướng thành
Vì Bồ-tát an trụ Tổng trì.
Chẳng phi tướng tham, chẳng tướng tham
Chẳng phi tướng sân, chẳng tướng sân
Chẳng phi tướng si, chẳng tướng si
Vì trụ Tổng trì Bồ-tát vậy.
Nơi các căn và các lực ấy
Đạo phẩm thiên định đều không đắm
Có thể vứt bỏ hết ba cõi
Vì Bồ-tát an trụ Tổng trì.
Không bị ô nhiễm bởi tham sân
Cũng không si loạn, không dua nịnh
Gặp Phật Thập Lực đem cúng dường
Bậc Trí không mong sinh lên trời.
Nghe pháp thâm diệu từ người khác
Không sinh tất cả các nghi hoặc
Như đồ đựng đầy dầu thanh tịnh
Tướng tận, vô tận lý cũng vậy.
Chính vì tham luyến nên sinh ái
Cho nên gọi là đại phiền não
Cũng vì sân hiềm nên sinh ghét
Cho nên gọi là ác khủng bố.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Bậc Trí xa lìa nhị biên này
Cho nên hướng đến thẳng Bồ-đề
Được làm Thập Lực, Nhân Ngưu Vương
Vượt lên tất cả các thế gian.
Bỏ hết tất cả việc trong ngoài
An trụ trong pháp tánh thật tế
Hộ trì cấm giới thật thanh tịnh
Không thủng, không thuyết, không uế trước.
Đối với tịnh giới không xen tạp
Cũng lại không pháp yết ma ấy
Người trí vứt bỏ cả nhị biên
Mới ngộ đại Bồ-đề vô thượng.*

